

عنوان مقاله:

ادراک خودکارآمدی با سازگاری اجتماعی بیماران دیالیزی (مطالعه موردی بیمارستان امام رضا کرمانشاه)

محل انتشار:

هشتمین همایش ملی پژوهش های نوین در حوزه علوم تربیتی و روانشناسی ایران (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

سیدبایر رضانی فر - گروه روانشناسی، واحد اهواز، دانشگاه آزاد اسلامی، اهواز، ایران

آرزو مرادی - گروه آمار، دانشکده علوم پایه، دانشگاه کردستان، سنندج، ایران

مرجان علیزاده - استادیار گروه روانشناسی، واحد اهواز، دانشگاه آزاد اسلامی، اهواز، ایران

خلاصه مقاله:

مقدمه: بیماران دیالیزی در همان حالی که مراحل درمان را طی می کنند باید به ایفای نقش های اجتماعی خود نیز بپردازند و لازمه ایفای این نقش ها سازگار بودن، همنوا بودن با معیار های اجتماعی است. آنچه به فرد کمک می کند با وجود بیماری همچنان سازگار بماند وجود مولفه هایی است که در سازگاری نقش دارند. در این پژوهش به رابطه خودکارآمدی با سازگاری اجتماعی بیماران دیالیزی توجه شد. روش: در این پژوهش توصیفی از پرسشنامه های سازگاری اجتماعی پیکل و وایسمن، پرسشنامه خودکارآمدی شرر و آزمون های کلموگروف - اسمیرنف، همبستگی و تحلیل رگرسیون چند متغیر به صورت همزمان استفاده شد. روش نمونه گیری تصادفی در دسترس و تعداد نمونه ۵۶ نفر براساس جدول کرجسی و مورگان از میان ۷۰ بیمار بخش دیالیز بیمارستان امام رضا بود. نتایج: خودکارآمدی در میان بیماران به صورت نرمال توزیع شده بود. ضریب همبستگی پیرسون رابطه معنا دار و مستقیم میان خودکارآمدی با سازگاری اجتماعی بیماران دیالیزی را نشان داد. نتیجه گیری: بین خودکارآمدی با سازگاری اجتماعی بیماران دیالیزی رابطه معنا دار وجود داشت، همچنین میان خودکارآمدی و سازگاری اجتماعی بیماران دیالیزی رابطه معنا دار وجود داشت. بنابراین لازم است در کار با این بیماران به این متغیرها توجه بیشتری شود.

کلمات کلیدی:

خودکارآمدی، بیمار دیالیزی، سازگاری اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1985509>

